

Ἰούλιος

Κυριακή 5 Ἰουλίου.

(Δ' Ματθαίου).

(Μτθ. 8, 5 – 13).

*«Κύριε, οὐκ εἰμί ικανός ἵνα μου ὑπό
τήν στέγην εἰσέλθῃς» (Μτθ. 8, 8).*

Ἐνα συγκλονιστικό περιστατικό ἀκούσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Πλησιάζει τό Χριστό καί ζητάει τή βοήθειά Του ἕνας ἄνθρωπος γιά τον ὁποῖο κανείς δέν θά περίμενε νά κάνει κάτι τέτοιο. Εἶναι κάποιος πού στό πρόσωπό του ἐνσαρκώνεται τό κακό καί ἡ ἐχθρότητα. Εἶναι ἕνας ἀξιωματικός τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ κατοχῆς, πού καταδυναστεύει τόν περιούσιο λαό τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πού δέν

ἔχει τήν ἴδια πίστη, δέν ἔχει τήν ἴδια παράδο-
ση, πού ἔχει ἕνα ἐντελῶς διαφορετικό πνευ-
ματικό ὑπόβαθρο. Τό ἀναμενόμενο θά ἦταν
ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος νά πάει κόντρα στό
Χριστό. Νά εἶναι καχύποπτος ἀπέναντι στόν
Κύριο καί ἐχθρικός.

Στή ζωή, ὅμως, δέν συμβαίνουν πάντοτε
τά ἀναμενόμενα. Πολλές ἐκπλήξεις δίνουν
στόν ἄνθρωπο ἄλλοτε χαρά καί ἄλλοτε στενο-
χώρια. Ἡ σημερινή ἐκπληξη ἦταν χαρούμενη
γιά τήν ὁμήγουρη τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ
ὑποτιθέμενος ἐχθρός τούς πλησιάζει φιλικά
καί ὁ ὑποτιθέμενος ἄπιστος ὑποκλίνεται
μπροστά στό Μεγάλο Διδάσκαλο.

Αὐτό πού ἐντυπωσιάζει, ὅμως, περισσό-
τερο ἀπό τό καθετί εἶναι ἡ ταπείνωση, μέ τήν
ὁποία ἐντυσε τήν πίστη του ὁ ἑκατόνταρχος,
καί ἡ ἀγάπη γιά τόν ὑπηρέτη του, μέ τήν
ὁποία στολίζει τή συμπεριφορά του. Ἡ ταπεί-
νωση καί ἡ ἀγάπη δίνουν στήν πίστη τοῦ
ἑκατόνταρχου ἐκείνη τήν ποιότητα πού χρειά-

ζεται για να ενεργοποιήσει τη θείκη δύναμη. Ο αλλόπιστος εκατόνταρχος έρχεται σήμερα να μάς υπενθυμίσει ότι ή πίστη από μόνη της είναι κάτι φτωχό και ανεπαρκές. Η πίστη μπορεί να είναι ένα άοριστο σύνολο από ιδέες και αντιλήψεις για τό Θεό. Από μόνη της μπορεί να κόβεται και να ράβεται ανάλογα μέ τίς διαθέσεις του κάθε πιστού. Η πίστη από μόνη της δέν είναι ικανή να φέρει τή σωτηρία. Τά δαιμόνια «πιστεύουσι και φρίττουσι», αλλά δέ σώζονται. Οί αίρετικοί και όλοι οί ψευδοδιδάσκαλοι και διαστρεβλωτές τής πίστεως λένε ότι πιστεύουν και μάλιστα υπερασπίζονται τήν πίστη τους πολύ δυναμικά, αλλά ή πίστη τους είναι ένα ψέμα, μία άπάτη, ένα σκοτάδι.

Αυτό πού δίνει ζωή, περιεχόμενο και ποιότητα στην πίστη είναι ή ταπείνωση και ή αγάπη. Ο εκατόνταρχος δέν πιστεύει άπλως στην δύναμη του Χριστού. Ταπεινώνεται μπροστά στον Ίησου κατά τρόπο μοναδικό.

Ὁμολογεῖ ὅτι δέν εἶναι ἄξιος νά δεχθεῖ στό σπίτι του τόν Κύριο. Αὐτός, πού στό πέραςμά του προκαλεῖ τό φόβο καί τόν τρόμο μέ τή δύναμη καί τήν ἐξουσία του, ἀποκαλεῖ τόν Ἰησοῦ «Κύριο». Μέ ταπείνωση ἀναγνωρίζει τήν κυριαρχικότητα τοῦ Χριστοῦ καί συμπεριφέρεται ὡς ὑποτελής αὐτός, πού κοσμικά εἶναι ἀνώτερος ἀξιωματικός καί διοικητής ἑκατό στρατιωτῶν. Ὑποκλίνεται καί ὑποτάσσεται μπροστά στό Χριστό αὐτός, πού μπροστά του ὑποκλίνεται ὀλόκληρη ἡ τοπική κοινωνία καί ὑποτάσσεται ἕνας λαός πού κατακτήθηκε ἀπό τή δύναμή του. Αὐτή ἡ ταπείνωση τοῦ ἑκατόνταρχου καθαρίζει τήν πίστη ἀπό ὅλα τά προσωπικά δεδομένα. Δέχεται τόν Ἰησοῦ ὅπως εἶναι καί ὄχι ὅπως Τόν νομίζει αὐτός ὅτι εἶναι. Σκύβει μπροστά στό Χριστό, διότι ἀναγνωρίζει τήν ἀνωτερότητα τοῦ Ἰησοῦ καί παραδέχεται τή δική του εὐτέλεια. Ἀποδέχεται πώς ἡ δική του ἐξουσία μπορεῖ νά ἔχει δύναμη στόν κόσμο καί στήν κοινωνία πού μᾶς περιβάλλει, ἀλλά ἡ δύναμη τοῦ

Χριστοῦ ἔχει ἐξουσία στίς δυνάμεις τοῦ σύμπαντος καί στούς φυσικούς νόμους πού διέπουν τή ζωή μας.

Αὐτή ἡ ταπείνωση τοῦ ἐκατόνταρχου εἶναι ἀκόμη πιά εὐλογημένη, διότι πηγάζει μέσα ἀπό μία καρδιά πού ἀγαπάει ἀληθινά καί ἄδοξα. Ἐνας ἄνθρωπος μπορεῖ νά ταπεινωθεῖ γιά τό χατίρι τοῦ ὑπηρέτη του μόνον ἐάν ἀγαπάει αὐτόν τόν ὑπηρέτη ὑπερβολικά. Ἡ ἀγάπη ἀνοίγει τό μυαλό καί τήν καρδιά. Ὁ ἐκατόνταρχος, ἐπειδή ἀγαπάει, δέν χωρίζει τούς ἀνθρώπους σέ ἐθνότητες καί σέ θρησκείες. Ὅλους τούς ἀνθρώπους τούς σέβεται ἀνεξάρτητα ἀπό τήν κοινωνική θέση τους, διότι ἡ ἀγάπη στηρίζεται πάνω στό σεβασμό καί καλλιεργεῖ τήν ἀποδοχή τῶν ἄλλων, ὅπου καί ἂν ἀνήκουν. Ἡ ἀγάπη ὀδηγεῖ στήν ταπείνωση ἀλλά ὄχι στόν ἐξευτελισμό. Κάνει τόν ἄνθρωπο νά σκύβει, ἀλλά δέν τόν ἰσοπεδώνει καί δέν τόν ἐκμηδενίζει.

Αὐτή ἡ ταπείνωση καί αὐτή ἡ ἀγάπη μετατρέπει τήν πίστη σέ ζωή, βίωμα καί ἐμπειρία. Κατεβάζει τήν πίστη ἀπό τό θεωρητικό της ὑπόβαθρο καί τήν κάνει πράξη καί ἐνέργεια. Ὁ πιστός ἀκολουθεῖ τήν πίστη του μέσ' ἀπό τόν τρόπο τῆς ζωῆς του. Ἔτσι ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ καθενός μαρτυρεῖ τήν ποιότητα καί τό μέγεθος τῆς πίστεως. Αὐτή τή συμπεριφορά τοῦ ἑκατόνταρχου εἶδε ὁ Χριστός καί, ἀφοῦ διαπίστωσε τήν ταπείνωση καί τήν ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιβράβευσε τήν πίστη του θεραπεύοντας τό δοῦλο του, ἔστω καί ἀπό μακριά.

Ἐμεῖς, ὅταν πλησιάζουμε τόν Κύριο, μή νομίσουμε ὅτι εἶναι ἀρκετό ἐφόδιο γιά νά φτάσουμε κοντά Του ἡ πίστη μας. Ἄς ἔχουμε τήν ταπείνωση νά θεωροῦμε τόν ἑαυτό μας ἐντελῶς ἀνάξιο γιά νά δεχθεῖ τό Λυτρωτή. Ἄς ἔχουμε τήν καρδιά μας φορτωμένη μέ ἀπέραντη ἀγάπη γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς

άνθρώπους. Τότε νά είμαστε βέβαιοι πώς ό
Κύριος θά έπιβλέψει στήν ταπείνωσή μας, θά
θελχθει από τήν αγάπη μας καί,
άξιολογώντας τήν πίστη μας από τόν τρόπο
τῆς ζωῆς μας, θά μάς χαρίζει τά άμέτρητα
δώρα Του καί τήν άκτιστη χάρη Του. Άμήν.